

Radosna MISIJSKI LIST vijest

Radosti svećeničkih
ređenja

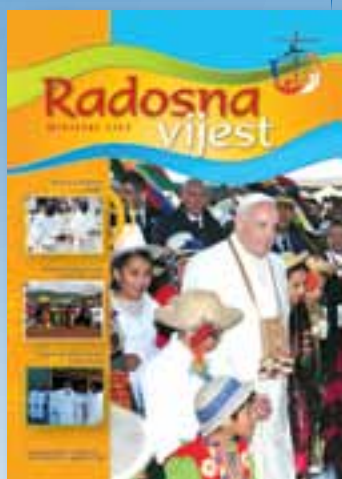

Plodovi sklopljenih ruku
i udruženih snaga

Dragocjeni darovi i plodovi
Duha Svetoga

Apostolat molitve

“Da usred socijalnih nejednakosti kršćani Latinske Amerike svjedoče ljubav prema siromašnima i pridonose bratskijemu društvu”

Sadržaj

Uvodnik	Podite po svem svijetu, propovijedajte evanđelje!3
U središtu	Ipak nevolje s prisutnim i odsutnim Bogom?4
Iz života naših misionara	Radosti svećeničkih ređenja6
	Plodovi sklopljenih ruku i udruženih snaga7
	Dragocjeni darovi i plodovi Duha Svetoga8
	Vozilo u misionarevoj svakodnevnici9
	Akcija MIVA11
Apostolat molitve	Misijska nakana za srpanj12
Vijesti iz Crkve u svijetu	Papa Franjo u Južnoj Americi13
	Opća skupština Papinskih misijskih djela Rimu14
	Oscar Romero15
Vijesti iz Crkve u Hrvata	Papa Franjo u Sarajevu: Mir vama17
	Susret misionara i misionarki u Sisku18
Iz dnevnika jednog misionara	Žalovanje, običaj koji obvezuje19
Misijski velikani	Sveti Alberik Crescitelli, misionar u Kini21

Impressum **Izdavači:** Nacionalne uprave Papinskih misijskih djela u Republici Hrvatskoj i u Bosni i Hercegovini
Glavni urednik: vlč. Antun Štefan; **Zamjenik glavnoga urednika:** don Ivan Štironja
Godišnja pretplata: Hrvatska 90 KN; Bosna i Hercegovina 24 KM; europske zemlje 30 EUR; Australija 40 AUD; Amerika 40 USD; Kanada 40 CAD
Tisak: Grafika Markulin, Lukavec; ISSN 1331-1204

Darove za različite misijske namjene i pretplatu *Radosne vijesti* možete slati na adrese i račune:

NACIONALNA UPRAVA PMD RH
Ksaverska cesta 12a, HR - 10000 ZAGREB
Tel. 01/56 35 055, Fax 01/46 69 254
E-mail: missio.croatia@zg.ht.hr
web: www.misije.hr

Kunski žiro račun:
IBAN: HR6323600001101542876
Model: HR99
u polje “Opis plaćanja” navesti svrhu uplate

Devizni račun:
Zagrebačka banka d.d., Zagreb
IBAN HR6323600001101542876
SWIFT CODE: ZABHR2X
Navesti svrhu uplate

NACIONALNA UPRAVA PMD BiH
Kaptol 32, BiH - 71000 SARAJEVO
Tel./fax: 00387/33/667-889
E-mail: missio.bih@bih.net.ba
web: www.missio.ba

Račun u konvertibilnim markama:
UniCredit Bank d.d.
Račun primatelja: 3383202200897320
Navesti svrhu uplate

Devizni račun:
UniCredit Bank d.d.
IBAN: BA393383204893626147
SWIFT CODE: UNCRBA22; No. 48-32-936261
Navesti svrhu uplate

Podite po svem svijetu, propovijedajte evanđelje!

Piše don Ivan Štironja

Apostoli su, prema Evanđelju sv. Marka, s nevjericom primili vijest Marije Magdalene da je Isus uskrsnuo. Uskrsnuće je postavljeno kao istinski test vjere i ujedno poslanje širenja vjere u Uskrsloga. Evanđelist bilježi: Napokon se ukaza jedanaestorici dok bijahu za stolom. Prekori njihovu nevjeru i okorjelost srca što ne povjerovaše onima koji ga vidješe uskrsla od mrtvih. I reče im: „Podite po svem svijetu, propovijedajte evanđelje svemu stvorenju“ (Mk 16, 14–15).

U Isus je, nakon krštenja na Jordanu, nadljudskim silama svjedočio ljubav Nebeskog Oca i sijao zrnje riječi Božje. Na kraju je to zrnje zalio krvavim znojem i vlastitom krvlju. Kao uskrsli Gospodin ponovno dolazi da bi svoje učvrstio u vjeri i poslao ih da nastave njegovo djelo radi kojeg se isplati sve darovati i žrtvovati.

U tom ozračju upućuje poziv: „Podite – propovijedajte!“ Sveti pisac bilježi da je Isus prekorio nevjeru apostola i okorjelost srca. No oni će to ispraviti i potvrditi vjeru u Učitelja u čiju su se službu potpuno stavili na raspolaganje i darovali se do zadnje kapi krvi.

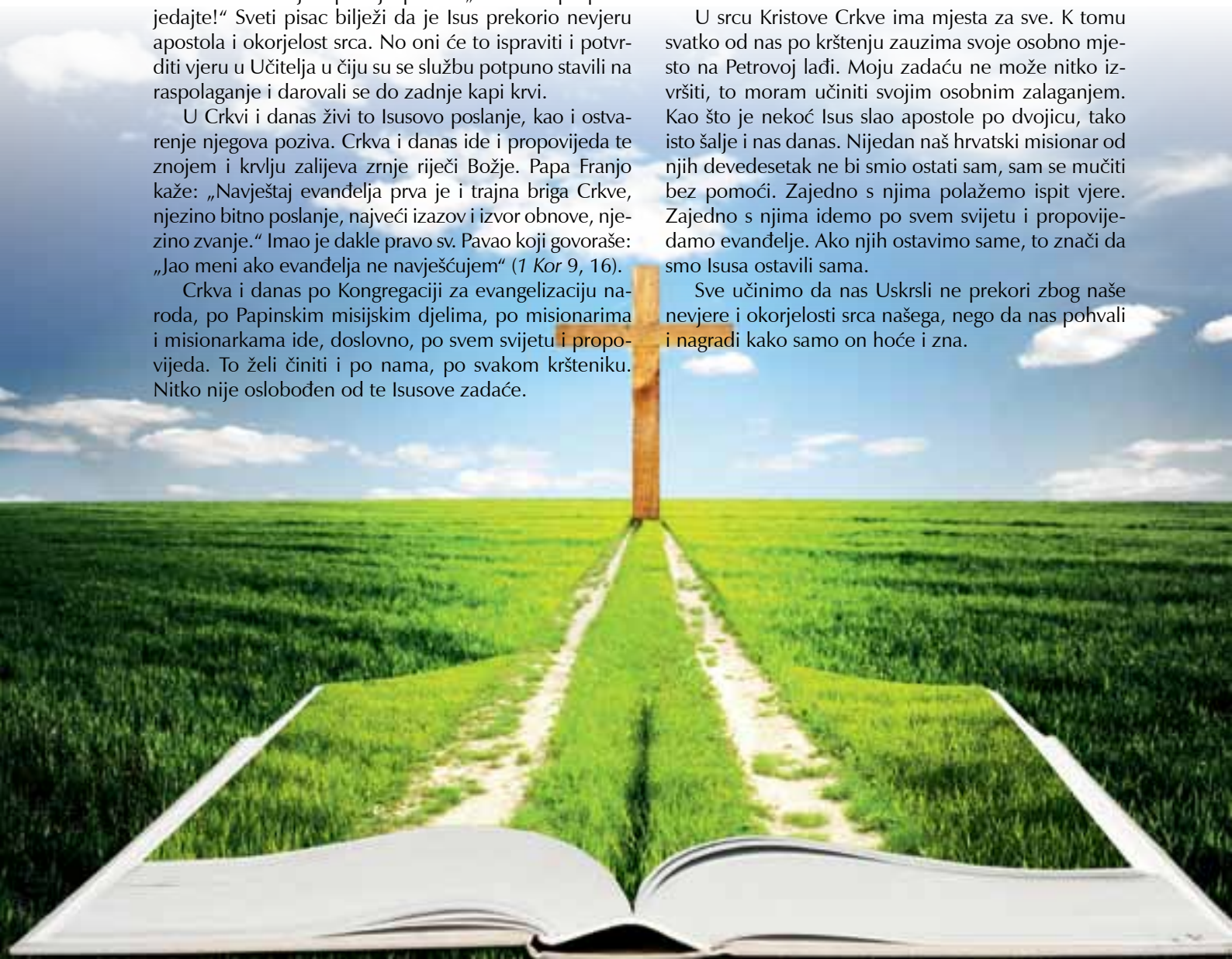
U Crkvi i danas živi to Isusovo poslanje, kao i ostvarenje njegova poziva. Crkva i danas ide i propovijeda te znojem i krvlju zalijeva zrnje riječi Božje. Papa Franjo kaže: „Navještaj evanđelja prva je i trajna briga Crkve, njezino bitno poslanje, najveći izazov i izvor obnove, njezino zvanje.“ Imao je dakle pravo sv. Pavao koji govoraše: „Jao meni ako evanđelja ne navješćujem“ (1 Kor 9, 16).

Crkva i danas po Kongregaciji za evangelizaciju naroda, po Papinskim misijskim djelima, po misionarima i misionarkama ide, doslovno, po svem svijetu i propovijeda. To želi činiti i po nama, po svakom kršteniku. Nitko nije oslobođen od te Isusove zadaće.

U Crkvi se Kristovoj ne bi smio dogoditi prijekor, ni u najmanjem djeliću njezina tijela, zbog nevjere i okorjelosti srca, pa makar to bilo i po onoj, naoči dobroj nakani koju često čujemo: „I ovdje su misije.“ Istina, i ovdje su misije, što znači: i ovdje mogu biti misionar. Ali biti misionar, a ne imati izliku te ne biti misionar, niti svjedočiti, niti propovijedati misijsku narav Crkve.

U srcu Kristove Crkve ima mjesta za sve. K tomu svatko od nas po krštenju zauzima svoje osobno mjesto na Petrovoj lađi. Moju zadaću ne može nitko izvršiti, to moram učiniti svojim osobnim zalaganjem. Kao što je nekoć Isus slao apostole po dvojicu, tako isto šalje i nas danas. Nijedan naš hrvatski misionar od njih devedesetak ne bi smio ostati sam, sam se mučiti bez pomoći. Zajedno s njima polažemo ispit vjere. Zajedno s njima idemo po svem svijetu i propovijedamo evanđelje. Ako njih ostavimo same, to znači da smo Isusa ostavili sama.

Sve učinimo da nas Uskrsli ne prekori zbog naše nevjere i okorjelosti srca našega, nego da nas pohvali i nagradi kako samo on hoće i zna.

Prema istinskom Bogu i očovječenju (II)

Ipak nevolje s prisutnim i odsutnim Bogom?

Piše dr. Milan Šimunović

Završavajući prilog u ovoj pastoralnoj godini o približavanju istinskom Bogu, što kršćani smatraju uvjetom za istinsko očovječenje, odlučio sam se za ovaj naslov, premda može ponekog čitatelja donekle i zbuniti. Naime, dok nam s jedne strane sve izgleda jasnim, na temelju jedinoga cjelovitog mjerodavnog govora o Bogu po Isusu Kristu, istodobno se, i kao praktični vjernici, a da o distanciranima i ne govorimo, nađemo, ako smo iskreni pred samima sobom, zatečeni činjenicom koliko je naša vjera daleko od Isusova evanđelja.

1. Kamo s Bogom i sa sobom?

Jednomu uvaženom intelektualcu, franjevcu i prijatelju, priopćio sam da me posljednje vrijeme, osluškujući brojne ljude, a i gledajući kako se stvari razvijaju, salijeću misli da mnogi ljudi ne znaju "kamo s Bogom i sa sobom". Dok mu se taj naslov svidio, inače provokativan, rekao mi je da je malo "prejak", ovi-

sno o tomu kako će ga pojedini čitatelj shvatiti. Odlučio sam to pitanje, tu svojevrsnu muku, podijeliti s vama na kraju ovogodišnjih napisa.

Posljednje vrijeme sve se više pribojavam da je nemalen broj i praktičnih vjernika još uvijek religiozan, ali vrlo malo vjernik, a to znači da štuje "Boga religije", a ne vjere u njega kakvu je Isus predložio i tražio, što predstavlja temeljni novitet. I suvremeni čovjek, kao u dalekim poganskim vremenima, još prije Isusa, često o Bogu misli dosta prizemno, želi ga imati "blizu i pri ruci". A to često ne doživljavamo. I makar netko bio velik vjernik, ipak se nađe barem pokolebanim kad vidi da jednako obolijevaju, ostaju bez posla i na rubu života i vjernici i nevjernici. Očito je da će suvremeni evangelizator, posebice svećenik, morati biti daleko skromniji u procjeni, a kamoli u osudi ljudi koji, jednostavno, gube volju, pa čak i vjeru, odnosno kad se pojedini pitaju: "Gdje je sada Bog?" Danas je svijet medija otvorio široka vrata i za "intimnija izjašnjavanja". Tako se događa da već djeca kažu da ne vjeruju, a ako to izričito i ne reknu, to pokazuju. Pogledajmo mnoge nakon krizme.

Neka mi se ne zamjeri što ću odlutati u veoma daleku prošlost i

citirati jednog ateista čak iz prvoga stoljeća prije Krista. Bio je to najznamenitiji rimski pjesnik Tit Lukrecije Kar, koji je napisao šest knjiga da bi ljudima podario "slobodu od moći Božje". A mi smo mislili da je sve počelo s nekim modernim filozofima, posebno marksistima i komunistima. Zamislite kako taj filozof razmišlja: "Što vrijedi čovjekova molitva? Netko, počne li se bližiti oluja na moru, niže molitvu za molitvom, pravi zavjete i obećanja, a ipak će jednako kao i onaj koji ništa od svega toga ne čini biti spašen ili će ga olujni vrtlog vjetra gurnuti u dubinu i udaviti... I kako bi Bog imao nešto s nevremenom, munjom i gromom? Kao dokaz može poslušiti već to što munja isto tako udara u sveti hram te Bog tako svoju vlastitu sliku, napravljenu umjetnički i s mnogo truda, razbija kao glinene lonce."

2. Nema izlaza u religiji, već samo u vjeri

Čovjek u svojem traganju da dokine "svoje granice" čezne za nekim "višim Bićem", želi se navezati na nekoga jačega, a to je u biti religija, što po sebi nije loše. Ali ako samo ostane na tome, on se još uvijek vrti u krugu. Štoviše, često se razočara, makar se spomenuti pjesnik, kao

i tisuće poslije njega do danas, pozudaje konačno samo u razum. I premda vidi da je to na labavim nogama, nikako da se uvjeri da mu nema spasa ako ne nastavi tragati i otvarati se višim horizontima. Jer Bog je ipak drukčiji nego što ga pruža obična religioznost.

Pretpostavljam da će se poneki čitatelj sjetiti nekih od naslova knjiga, što prevedenih, a što od naših autora, koji se upravo suočavaju s tim pitanjem "blizoga i odsutnoga Boga". Bilo bi dobro posegnuti za nekim knjigama, naprimjer, T. Šagija Bunića, iz vremena završetka II. vatikanskog koncila, *Nema privatnoga Boga* (KS, Zagreb, 1970.), filozofa (sada riječkog nadbiskupa) I. Devčića *Pred Bogom blizim i dalekim* (FTI, Zagreb 1998.) te dvojice stranaca, G. Hasenthüllu *Nepoznati Bog* (KS, 1982.) i Françoisa Varonea *Nevolje s odsutnim Bogom* (KS, 1998.). Nije to samo problem mladih. Svima nam sami naslovi govore da se, prije ili kasnije, moramo "sprijateljiti" s činjenicom da, uza sve to što nam se Bog objavio, on ostaje velika tajna, ne možemo dokučiti sve "njegove namjere" te se pitamo zašto nešto dopušta ili ne učini. Uostalom, i sam se Isus, istovremeno Bog ali i čovjek, našao na mucu kad se suočio s finalnim trenutcima svojeg života. Uvijek nam teško odzvanjaju riječi psalmista na Cvjetnicu: "Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?"

Ipak, ono što kršćane čini radošnim jest upravo činjenica da se u Isusu Bog dovoljno otkrio, čime mogu biti slomljene krutosti i zakonitosti koje religija skriva u sebi, odnosno pokušaj da čovjek "izmisli svog boga". Jer religija postaje varka ako ne dopusti približavanje istinskomu Bogu, s kojim se, u Isusu, može uspostaviti kontakt. Jer tad bi preasla u vjeru, što upravo nudi izvorno kršćanstvo. Nije to nikakvo umanjenje njegove vrijednosti, kad mu i nova evangelizacija govori da je jedini izlaz "baciti se u naručje" Oca Nebeskoga.

Zadatak evangelizacije jest upravo suočavanje s ostacima religio-

znosti zatvorene u sebe, odnosno da se ne dozvoli da se rascvjeta "kruta religija". Jer toga ima mnogo ne samo u poganskim religijama, u vjerovanjima raznih plemena i guraa, već i u praznovjerju i infantilnoj religioznosti visoko civiliziranih naroda, i u našoj Europi. Jer i danas se u "nešto" mora vjerovati i zato što čovjek sve više shvaća da ga tehnika i znanost ne mogu izvući iz "životnoga blata", nego ga ostavljaju ogoljela poput prvoga Adama ili onoga premlaćenog čovjeka kojeg je srećom uočio evandeoski Samaritanac. Ali pravi pomak se ne će dogoditi ako ne dozvoli Isusu da očisti hram njegova srca od svakoga "trgovanja", od lažnih idola. Nije li i papa Franjo upravo ciljao na tu potrebu u pobudnici *Evangelii gaudium*, koja, šteta, još nije pravo prodrila niti u neke crkvene krugove?

Da, Bog je "istupio u Kristu" iz svoje skrivenosti, postao nam bliskim. Ali Isus je također jasno rekao i posvjedočio da moramo biti ozbiljni s Bogom i da s njime ne pokušamo baratati kao s nekim tko će "začepljivati rupe" našega života, ili da ne završimo u kakvu sentimentalizmu i takvu drugovanju s njime da nam zapravo mora biti *ad instant* na pomoć, što se događa i u nekim duhovnim pokretima. Naprotiv, traži se jaka evandeoska vjera, ono povjerenje koje je već pokazala Marija, pristajući na volju Božju, makar puno toga nije shvatila, a da i ne govorimo o samom Isusu, koji nas je, uza sve enigme s kojima se čovjek susreće u odnosu na Boga, pozvao da u njega i Boga vjerujemo, što je zapravo isto. I zato će na neki način prigovoriti učeniku Filipu da je toliko s njime i još uvijek pita da mu pokaže Oca. Htio je reći da je Bog upravo u Isusu postao čovjeku blizak, konačno prisutan, makar to on teško shvaćao.

3. Bog čovjeku prisutnik, a ne konkurent

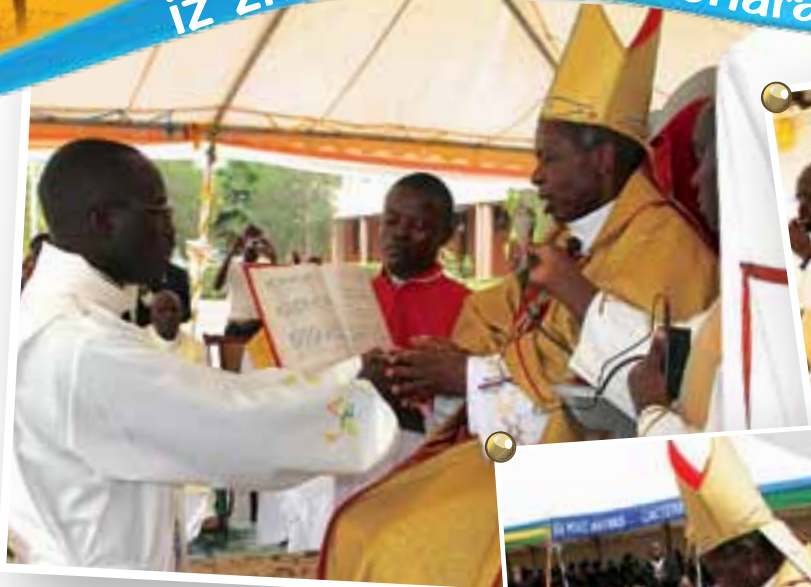
Temeljno je pitanje kako izdržati u uvjerenju da je Bog u Kristu na čovjekovoj strani. U uvodu knjige I. Devčić lijepo naglašava da je

Zadatak evangelizacije jest upravo suočavanje s ostacima religioznosti zatvorene u sebe, odnosno da se ne dozvoli da se rascvjeta "kruta religija". Jer toga ima mnogo ne samo u poganskim religijama, u vjerovanjima raznih plemena i guraa, već i u praznovjerju i infantilnoj religioznosti visoko civiliziranih naroda, i u našoj Europi. Jer i danas se u "nešto" mora vjerovati i zato što čovjek sve više shvaća da ga tehnika i znanost ne mogu izvući iz "životnoga blata", nego ga ostavljaju ogoljela poput prvoga Adama ili onoga premlaćenog čovjeka kojeg je srećom uočio evandeoski Samaritanac.

moguće opovrgnuti ateističku kritiku prave religije (koja vodi prema jednomu Bogu), i to na način da se na razvoju shvaćanja čovjeka kao osobe pokazuje kako Bog nije konkurent čovjeku, nego upravo uvjet mogućnosti njegove istinske samospoznaje i potpune afirmacije.

Čini mi se da smo na tragu priličnog uspjeha nove evangelizacije ako pokušamo tako naviještati, dakako i životom pokazati da je Bogu stalo do našega istinskog očovječenja. To se mora više vidjeti iz naše kateheze, iz propovijedi i slavlja sakramenata, makar će se uvijek naći onih koji će se zatvoriti poticajima Duha Svetoga.

Premda nam lažna religioznost nagurava misao da trebamo tražiti "jakoga Boga", on se u Isusu pokazuje nejakim i ovisnim o nama, ali upravo u toj nemoći očituje svoju snagu, ne da vlada, nego da snagom svoga Duha ozdravlja, pomiruje i sjedinjuje. I mi tu snagu dobivamo u sakramentima, da budemo njegova spasonosna prisutnost. Očito će trebati više progovoriti o Bogu kojeg se može susresti u slavljinama i životu župne zajednice. To je divna tajna kršćanske vjere!

Radosti svećeničkih ređenja

Ljeto je na sjevernoj hemisferi naše zemaljske kugle. Kod vas u Europi to je vrijeme radosne žetve. Kod nas u Ruandi je sušna sezona – ali isto vrijeme žetve. Posebno u Ruandi – to je i vrijeme duhovne žetve.

RUANDA
– don Danko Litrić

To je vrijeme radosti misionara poradi novih svećeničkih ređenja. Naši đaci i pitomci postaju mladomisnici – pastiri ljudi. Novi radnici u Kristovu vinogradu.

Tu radost sam doživio 14. lipnja – ređenje dvojice salezijanskih đakona za svećenike. U našoj školi, na otvorenom, okupilo se mnoštvo vjernika, djece, mladih i starih, iz naše župne filijale te iz dviju župa iz kojih potječu naša dva mlada salezijanca – svi oko biskupa okruženi s tridesetak svećenika, većinom salezijanaca. Zanimljivo je da su bijeli svećenici rijetke "bijeke vrane"!

Naš provincijal je predstavio ocu biskupu dva salezijanska đakona, koji su uspješno završili svećeničku pripremu i moli ga da ih primi u red svećeništva. Biskup, nakon postavljenih obaveznih pitanja o prikladnosti za svećenički red na temelju odgovora našeg poglavara

– prihvaća molbu, uz pljesak prisutne rodbine i prijatelja.

Bila je to velika radost za mene posebno, jer su to dva mladića koje poznajem odavna. Još davne 2004. godine primio sam ih kao kandidate na početnu formaciju, koju su imali u Domu siročadi u Gatengi. Došli su k nama nakon završene srednje škole. Sad ih, nakon jedanaest godina pripreme, vidim kao mlade svećenike.

Ove godine jedan njihov kolega je zaređen u siječnju za svećenika. A ovih dana još četvorica njihovih kolega bit će zaređeni za đakone u Rimu. Svi su oni bili moji đaci za vrijeme svećeničke formacije. Možete shvatiti radost jednoga starog misionara kad vidi nove snage koje će nastaviti misionarsko djelo u svojoj domovini. Bogu hvala! Isplatio se trud i žrtve. Ove godine to je stvarno uspješna žetva!

Duhovni sinovi dobročinitelja

Za ovu radost dugujemo zahvalu i vama, dragi dobročinitelji – poznati i nepoznati. Da nije bilo vas, ne bi bilo ni đakona, ni ovih mladomisnika! Zato vam i pišem ovo. Naša radost je i vaša radost, naša žetva je i vaša žetva! To su vaša kumčad i vaši duhovni sinovi, jer ste im vi svojim darovima i žrtvama omogućili dugo i skupo školo-

vanje. Da, bilo ih je i više na početku, ali tijekom formacije neki su uvidjeli da to nije njihov put, drugima su to morali reći poglavari. Puno je zvanih, malo odabranih.

Ovim putem želim vam zahvaliti za vašu pomoć u školovanju djece i mladih u Ruandi. To je veoma važno za sve, ali posebno za školovanje svećeničkih kandidata. Bez pomoći dobrih ljudi ne bismo mogli tolike školovati. Želim vam reći da ove godine u našoj provinciji imamo trideset aspiranata (to je prva godina formacije), petnaest postulanata (druga godina formacije), petnaest bogoslova filozofije (traje tri godine) i tri bogoslova koji vrše dvogodišnju odgojiteljsku službu te sedam bogoslova na teološkom studiju (traje četiri godine), od kojih su kako rekoh, već četiri đakona.

Dok vam pišem o radostima novih ređenja, preporučam u vaše molitve sve one druge koji su na putu za njima, a ujedno ponizno molim da ih i dalje pomažete svojim darovima, da bi mogli plaćati svoje skupe studije. Tako vi postajete pravi njihovi kumovi i roditelji. Mnogi od njih su siročad.

Vjerujte mi da su vam oni kao i mi vrlo zahvalni. Uvijek se molimo za naše dobročinitelje, da ih Gospodin blagoslovi u ovom životu i ujedno primi k sebi na dan odlaska s ovog svijeta!

Plodovi sklopljenih ruku i udruženih snaga

DR KONGO
– s. Mirjam Penić

Dragi prijatelji misija!

U našoj Župi Nyantende i bolnici bilo je posljednja tri mjeseca više radosnih događaja. Završili smo gradnju kuće za internu medicinu u bolnici. Još jednom velika hvala za novčane darove po Papinskim misijskim djelima! Radujemo se plodu sklopljenih ruku i udruženih snaga. Od srca hvala dragomu Bogu i svima vama duhovnim podupirateljima i darovateljima!

Posebno su vam zahvalni bolesnici, koji sad u novoj kući interne imaju primjeren smještaj.

Na blagdan Gospe Lurdske slavili smo u bolnici Međunarodni dan bolesnika u nazočnosti bolničkog osoblja, bolesnika koji su ležali u bolnici i onih pridošlih iz okolnih sela za taj dan, a to su uglavnom kronični bolesnici i starije osobe. Došli su i njihovi ukućani i rodbina.

Dan je počeo slavljem svete mise, uz lijepo pjevanje i ples korala i vjernika, koji su došli moliti s bolesnicima i za bolesnike, posebno za one koji se nisu mogli dignuti iz kreveta i biti na misi.

Posebno je lijepa praksa za Dan bolesnika da bolesnici koji dođu taj dan imaju besplatan pregled i liječenje, a taj put bilo ih je 77. Dan se završava obrokom podijeljenim svima, a oni smješteni u bolnici dobili su i nešto više: kilogram šećera i jedan sapun. Sve im to dobro dođe.

Na Drugu uskrсну nedjelju – Nedjelju Milosrdnog Isusa, kojemu je posvećena bolnička kapela, opet je bilo veliko slavlje. Svetu misu slavio je fra Emmanuei Bisimwa, župnik Župe Nyantende i tom prigodom krstio deset novorođene djece bolničkog osoblja. Na kraju svete mise blagoslovio je novosagrađenu kuću interne medicine.

Na svetkovinu Duhova u župi je bilo vrlo živo i veselo, jer smo imali slavlje podjeljivanja sakramenta potvrde za 674-ero djece

i mladih. Mogao se steći dojam da je cijela župa na nogama. Na velikom prostoru ispred stare i potresom napola srušene crkve sve je bilo spremno za početak svečanoga misnog slavlja. Premda su četiri svećenika – nadbiskupova delegata podjeljivala svetu potvrdu, misno slavlje trajalo je tri i pol sata. Ali na kraju svete mise nitko nije bio umoran niti se tužio na glavobolju zbog jakog sijanja sunca. Veći dio vremena bilo je oblaka koji su štitili ljude, a neki su koristili kišobrane kao suncobrane. Nakon blagoslova i izlazne pjesme mladi krizmanici su odlazili u skupinama svojim kućama, pjevajući i plešući.

Naš prijatelj Bahogwere

Naš prijatelj Bahogwere, o kojem sam već pisala u *Radosnoj vijesti*, u travnju ove godine bio je ponovno u krizi. Imao je nepravilne sa zubima koji su mu propali i bili upaljeni te je to uzrokovalo nestabilnost šećera. Nakon pregleda, utvrdilo se da mu treba izvaditi tri zuba koji se više ne mogu liječiti. Napravili smo to, uz veliki rizik, tijekom mjeseca i pol, uz ponovni boravak u bolnici. Radostan što se sve to dobro završilo, zahvaljuje svima koji mu pomažu. Ne voli on biti ovisan. Sretan je kad može ići na tržište i prodavati sitne stvari koje smo mu dali. Došao je prije nekoliko dana i rekao da je zaradio 20 dolara. Nakon toga je kupio robu koju će dalje prodavati i od toga živjeti.

Dragocjeni darovi i plodovi Duha Svetoga

 SALOMONSKI OTOCI
– milosrdnice sv. Vinka

Iako smo na kraju svijeta, na naše veliko iznenađenje, posjetio nas je fra Miroslav Jelić, koji djeluje u hrvatskoj župi u Canberri, u Australiji. Bio je u pratnji svojih dvaju župljana. Željeli su vidjeti gdje živimo, kako radimo, kako nam mogu pomoći, iako su nam već puno pomagali u materijalu, odjeći i školovanju djece. Hvala im na otvorenosti prema potrebitoj braći.

Doček gostiju na brodu

Na brodu ih je, osim nas, dočekao i naš biskup te im podijelio uobičajene domaće vijence dobrodošlice. Nakon male okrjepa razgledali su katedralu u sjedištu biskupije, u gradu Aukiji, a onda se uputili u našu misiju u Bumu. Vožnja u malom čamcu bila im je poseban doživljaj. Promatrajući lagunu, uživali su u ljepoti prirode i sretno stigli u Bumu. Imali su prigodu upoznati ljude, običaje, probleme i različite osobitosti našeg kraja i života. Jedan od doživljaja bilo je prelaženje autom preko nabujale rijeke. Auto je zapao u blato. Mnogi ljudi su se brzo okupili za pomoć. Iako su bili do vrata u vodi, hrabro su vadili auto iz gliba. Dobro smo prošli, kvara nije bilo, pa smo se sretno vratili kući.

Tečaj za katehiste

Završio je tečaj za katehiste, koji je trajao tri mjeseca. Sudjelovalo ih je pedeset i dvoje i bili su veoma sretni jer im je s. Ruža sašila albe. Da bi se nakon pranja znalo koja alba komu pripada, izvezli smo na albama njihova imena. Tomu su se veoma radovali, jer su zadovoljni s malim.

Na svetkovinu Duha Svetoga, koji je zaštitnik naše župe, nakon svečane svete mise i molitava bilo je športsko natjecanje u nogometu i rukometu. Mladi su uoči Duhova svaku večer imali probe da svojim prekrasnim pjevanjem što bolje doprinesu svečanosti euharistijskog slavlja. Bili su simbolično odjeveni u crvene majice koje smo im darovali. Sami su na majicama otisnuli simbol Duha Svetoga.

Posjet redovnica različitih družbi

Budući da se nalazimo u Godini posvećenog života, na svetkovinu Duhova došle su nam u posjet sestre redovnice i braća redovnici iz različitih družbi te svjedočili svoje karizme. Mladi su napravili male kućice od lišća, tako da je svaka zajednica dobila kućicu gdje je mogla izložiti svoje materijale i razgovarati s mladima. Mladi su u skupinama išli od kućice do kućice, postavljali pitanja i razgledali

dali panoe. Bile su prisutne domaće redovnice dominikanke, maristkinje, salezijanke, salezijanci, milosrdnice... Mi smo postavile slike i tekst o povijesti djelovanja družbe sv. Vinka. Veselili su se kad su vidjeli slike sa Salomonskih Otoka. Podijelili smo im čudotvorne medaljice, izreke sv. Vinka Paulskoga i sličice naše utemeljiteljice Katarine Labouré. Navečer je bila predviđena prezentacija. Budući da je padala jaka kiša, to nismo mogli realizirati. Bogu hvala, jer smo već bili i umorni.

Slavlje svete potvrde

U subotu poslijepodne uoči Duhova bila je sveta ispovijed za 315 mladića i djevojaka koji su primili sakrament potvrde. Po darovima Duha Svetoga snažnije će živjeti vjeru i prenositi ju drugima. Bilo je prekrasno vidjeti povorku mladića i djevojaka kako svečano ulaze u hram Duha Svetoga da im podijeli svoje darove. Krizmao ih je biskup John iz Honiare, jer je naš biskup Chris odsutan. Slavlje je trajalo tri sata. Biskup im je u propovjedi naglasio kako je dragocjeno primiti darove Duha Svetoga te živjeti po njima, biti vjeran Bogu, Crkvi i svojem narodu. Biti hrabri u svim poteškoćama... Nakon mise biskup, svećenici i redovnice bili su na zajedničkom objedu koji su pripremile vrijedne gospođe. Kuhalo se u našoj kuhinji, a uz nju je smještena i blagovaonica.

TANZANIJA

– P. Tomislav Mešić

Vozilo u misionarevoj svakodnevnici

Dragi prijatelji misija, dragi vozači!

Slaveći svetog Kristofora razmišljamo o nama kao putnicima. Svako novo vrijeme donosi nova dostignuća kojima unaprijeđujemo naš ljudski život, a kao kršćani pozvani smo ih ugrađivati i u izgradnju novog Božjeg svijeta. Tako i automobili u misijskim župama koje su prostorno rasprostranjene na desetke i stotine kilometara, postaju sredstva koja doprinose evangelizacijskom, pastoralnom i karitativnom djelovanju misionara i misionarki.

Dobar, siguran auto je napose potreban nama misionarima i misionarkama koji djelujemo u udaljenim krajevima svijeta, od Afrike, Južne Amerike do Azije i Oceanije.

Kao misionar djelujem u Župi Nainokanoka, u Parku prirode Ngorongoro, u Tanzaniji. Župa je vrlo prostrana, od jednog kraja do drugog ima više od 100 km, ceste su loše, tj. više su to puteljci koji su u vrijeme kiša neprohodni, a često i za vrijeme suša, jer je onda prašina na cestama oko pola metra, tako da se vozila teško probijaju. Koliko su ceste loše, najbolje će dočarati jedan doživljaj prigodom obilaska sela u župi. To jutro, kao i svako drugo jutro, pregledao sam auto, gume, ulje, vodu u hladnjaku, i sve je bilo dobro. Pridružili su mi se vjeroučitelj i jedna učiteljica, koja nikad nije bila u selu kamo smo išli. Premda smo putovali samo 10 km/h, jer je cesta bila jedva prohodna, negdje na pola puta upitah vjeroučitelja: "Čiji je ono kotač?" Samo što sam to rekao, auto je legao na lijevu stranu. Taj kotač je bio s našeg

Zahvaljujemo Bogu na lijepom vremenu i svemu što je lijepo i svečano prošlo. Došli su i vjernici iz udaljenih sela. Spavali su i kućama od lišća. Nije im bilo ugodno jer je noću padala kiša, pa je bilo svježije. Zato je trebao koji panadol, aspirin, a ponekad kod temperature i antibiotik. U športskim natjecanjima bilo je nekoliko povrjeda, ali nisu bile teže. Sve je dobro i mirno prošlo. Pobjednici su veselo, uz pjesmu, pošli kućama, zadovoljni uspjehom. Svi igraju, a ipak jedni dobiju nagradu. Budimo i mi prvaci u kršćanskom življenju, hrabro kročimo pobjedniku Kristu. Svima vama, dragi naši dobročinitelji i prijatelji, koji nas pratite molitvama i darovima, da bismo mi mogle pomoći drugima, šaljemo veliki pozdrav s Pacifika. Preporučamo se u vaše molitve i molimo za vas.

auta, prednji lijevi. Nakon nekoliko metara i kotač se zaustavio, ali sad je bio problem naći dijelove koji su poispadali. Idući unazad gotovo 600 metara, polako i pognuto, na našu sreću, našli smo dijelove koji su otpali, pa smo sami mogli vratiti gumu na njezino mjesto i nastaviti s putovanjem.

Misijsko vozilo u službi bolesnika

Kad se auto pokvari, onda je to prava lutrija. Prvo, mogu li se naći dijelovi? Hoće li biti originalni ili jeftine kineske ili lokalne kopije? Ako se auto kojim slučajem pokvari toliko da ne može stići k mehaničaru, a mehaničar je 50 km udaljen ako sam u sjedištu misije, a 90 km ako sam u najdaljem selu, onda se jave i dodatni problemi. Ako je kvar u sjedištu župe, onda zamolim nekog vlasnika kojeg od 10 auta koliko ih ima na tom području, ako i njihovi nisu u kvaru, da me odvuče k mehaničaru. Ako se auto pokvari u zadnjem selu, što mi se još nije, hvala dragom Bogu, dogodilo, onda bi slijedilo pješaćenje od 40 km, jer u to selo drugi auto možda dođe jednom tjedno. Cijela župa je u parku prirode, tako da nije preporučljivo hodati

sam a ni s pratnjom, jer ima puno divljih životinja. U misiji nam je auto još potrebniji, jer je auto za sve. U samom području ima možda desetak auta na sto kilometara, ali svi auti oko sedam sati ujutro odlaze s ljudima u gradić koji je izvan parka i vraćaju se oko 18-19 sati navečer. Puno puta su me ljudi molili da vozim bolesnike u bolnicu, koja je izvan parka. Sjećam se jedne prigode kad su roditelji donijeli petogodišnje dijete na rukama pješke 25 km u ambulantu u mjestu gdje je i misija. U ambulanti im nisu mogli pomoći, jer nisu imali lijekova. Roditelji su došli u misiju i molili da ih odvezem u drugu ambulantu, koja je 10 km daleko. Bez razmišljanja sam ih odvezao onamo. Kad smo stigli, rekli su nam da nemaju lijeka za dijete i da mora ići u bolnicu. I opet bez razmišljanja sam im rekao da uđu u auto i odjurio s njima u bolnicu. Uvjeren sam da nas je sv. Kristofor čuvao, jer sam doslovno preletio tih 55 km i odvezao ih u bolnicu. Hvala dragom Bogu da je dijete spašeno.

Misionar završio u bolnici

Budući da su nam ceste veoma loše, auti, ako nisu novi, lako

se kvare, a pomoći nema nigdje, bar ne automehaničara. Jednom drugom zgodom išao sam sa svojim 11 godina starim *Land Roverom* po jednu bolesnicu koja je bila otpuštena iz bolnice i vidio koliko je potreban siguran auto.

Moj auto je imao druge planove. Naime, šipka volana se iščupala i auto se prevrnuo na moju stranu. Pošto mi je ruka ostala vani, auto je pao na ruku i šaka je nastradala, a od prevrtanja je nastradao i kuk. Hvala dragomu Bogu, nije bilo ništa gorega, a moglo je biti puno gore. Naravno, nisam stigao po bolesnicu, nego sam i sâm završio u bolnici.

Dok je auto bio na popravku, mnogi ljudi su dolazili i molili me da ih prevezem u bolnicu ili su djeca tražila da ih odvezem u školu, ali sam im teške duše morao reći da ne mogu, jer je auto pokvaren. Kad sam popravio auto, bilo je pravo malo slavlje u selu što se auto vratio, jer to nije moj osobni auto, nego, kako ljudi govore, naš, i auto, i ambulatna kola, i život. No nakon popravka auto se sve češće kvare. Ne znam je li to od posljedica nesreće ili što su dijelovi dotrajali ili su majstori loši. U svakom slučaju, ako smo u lošem autu, onda su nam glave u torbi, nas i ljudi koje prevozimo. Sv. Kristofore, moli za nas!

Osim za obilazak sela i prijevoz bolesnika auto nam je potreban i kod izgradnje, bilo da se radi o materijalu za crkvu ili župnu kuću. A uskoro se nadamo početi i s izgradnjom ambulante, dječjeg vrtića i zanatske škole, tako da će sav materijal osim pijeska i cigle biti dovezen našim autom.

Ljudi s kojima radim veoma su siromašni, a novi auto nam je prijeko potreban. Nadam se da će Bog providjeti i da ćete se i vi, dragi vjernici, na blagdan sv. Kristofora, sjetiti svih nas misionara i misionarki koji, u dalekim krajevima, propovijedamo Božju ljubav svim ljudima. Naši nacionalni misijski uredi u Zagrebu i Sarajevu na taj blagdan organiziraju blagoslov vaših auta, a svi darovi namijenjeni su za Akciju MIVA, kojima se nama misionarima i misionarkama pomaže nabaviti nova vozila.

Akcija MIVA

Nacionalne uprave Papinskih misijskih djela pokrenule su prije nekoliko godina akciju MIVA, kojom žele pomoći misionarima kupnju vozila koja su neophodna za njihovo djelovanje. Da bi riječ Božja i prijeko potrebna pomoć stigle k svima, posebno do najudaljenijih i najsiromašnijih ljudi na Zemlji, moramo nastaviti davati svoj prinos. Tako smo ove godine akcijom MIVA odlučili organizirati i predložiti svima da našim misionarima, uz prijeko potrebna vozila, omogućimo i nabavu bicikala, tricikala ili motocikala, koje će zatim oni moći darovati svojim vjernicima da mogu prehraniti svoje siromašne obitelji. Bicikli, tricikli i motocikli u tim su dalekim krajevima osnovna prijevozna sredstva, važna pomoć u djelu evangelizacije, u prehrani siromašnih obitelji, ali i sjajna pomoć školarcima.

MIVA Hrvatska

Akcija MIVA Hrvatska pokrenuta je 2010. godine, sa željom da, uz molitvu za sretan put, vjernici darovima pomognu u nabavi vozila našim misionarima. U akciju su se uključile razne župe diljem Hrvatske, ali i pojedinci koji su prepoznali važnost te hvalevrijedne akcije. U pet godina otkad je osnovana MIVA Hrvatska pomogla je u kupnji: 11 automobila, jednog kombija, jednog traktora, 17 bicikala, 15 tricikala i četiri motocikla.

MIVA Bosna i Hercegovina

Akcija MIVA BiH pokrenuta je 2011. godine i može se reći da je još uvijek u povojima, ali pomalo i polagano zaživljava, unatoč teškoj ekonomskoj situaciji u zemlji. Nacionalna je uprava PMD-a u BiH – Misijska središnjica prema svojim mogućnostima sudjelovala u više projekata kupnje vozila, barem djelomično (s. Vedrana Ljubić, Uganda; fra Ivica Pavlović, Maroko; fra Pere Čuić, DR Kongo; fra Stojan Zrno, DR Kongo).

Vажnost akcije MIVA

Nezaboravno je pripovijedanje dugogodišnjeg misionara u DR Kongu fra Stojana Zrne (preminuo 21. 12. 2013. – Bog mu dao pokoj), koji je djelovao na području misije promjera 240 km. Terensko vozilo mu je omogućilo da, unatoč bespuću, barem jednom godišnje dođe i u najudaljenije krajeve povjerene mu misije.

Razna vozila: automobili, traktori, motocikla, bicikla, kao i čamci... nisu luksuz u misijskim krajevima, nego su prijeko potrebna pomoć u sluzenju braći i sestrama u potrebi. Vozilima se olakšava i ubrzava dolazak do bolesnih i siromašnih ljudi u udaljenim krajevima, da bi ih se snabdjelo lijekovima, otpremilo u bolnice ili im se dostavile temeljne namirnice za život. Pomak u kvaliteti života, smanjenje broja prerane smrtnosti – osobito kod djece i mladih, kao i kvaliteta evangelizacije i sveukupna pastoralnog djelovanja u misijskim krajevima uvelike se događa zahvaljujući prijevoznim sredstvima.

Neka vas geslo ove akcije: »Moj dar slavi Boga za sve prijedene putove« spomene da uz molitvu za sretnu vožnju s veseljem darujete za misijska vozila. Nedjelja sv. Kristofora, koju slavimo 26. srpnja 2015., zato je obilan Božji blagoslov za sve vozače, a po sakupljenim darovima u akciji MIVA i za sve naše misionare, jer im se tako omogućava siguran put po bespućima misijskih zemalja: Afrike, Azije, Južne Amerike i Oceanije.

Svoj prilog možete uplatiti na žiro račune:

Papinska misijska djela u RH; Ksaverska cesta 12 a, 10 000 Zagreb
Žiro račun: HR8323600001500109114; Svrha uplate: Akcija MIVA Hrvatska
Poziv na broj primatelja: HR00 303013

Nacionalna uprava PMD-a u BiH; Kaptol 32, BiH – 71 000 Sarajevo
Tel./faks: +387/33/667-889; Račun kod: UniCredit Bank d. d.
Br. računa: 3383202200897320; Svrha uplate: Akcija MIVA BiH

 mons. Josip Mrzljak,
varaždinski biskup

„Da usred socijalnih nejednakosti kršćani Latinske Amerike svjedoče ljubav prema siromašnima i pridonose bratskijemu društvu“

Biti svjedok Kristove ljubavi prema siromasima te na taj način nasljedovati Krista, zahtjevna je te ponekad i mukotrpna zadaća. No Isus je rekao da su upravo oni najpotrebniji ljubavi, koju od ovog svijeta nisu primili zbog postojećih socijalnih nejednakosti koje dijele društvo.

U ovom mjesecu posebno usmjeravamo svoje molitve da kršćani Latinske Amerike ne izgube odvažnost postojana svjedočenja Kristove ljubavi i blizine prema siromašnima. Zašto baš u Latinskoj Americi – neki će pitati – kad u cijelom svijetu raste jaz između bogatih i siromašnih? Istina je da ni jedan dio svijeta nije izuzet od podjele na bogate i siromašne, što je posljedica pretjerana zgrtanja i prikupljanja blaga na ovomu svi-

jetu, života usmjerena ugađanju vlastitim prohtjevima i tjeskobne zabrinutosti za zemaljski život. Zbog takvih grješnih čovjekovih težnji najviše trpi sam čovjek, siromašan čovjek. On biva ponižavan, doslovno udaran, vrijeđan, smatran čovjekom koji ovomu društvu ne može donijeti nikakve koristi. Međutim, tako ne bi smio razmišljati jedan kršćanin. Naš božanski Učitelj pokazao nam je primjerom i riječima da su siromasi za njega blaženi i privilegirani. On ih nije gledao kroz prizmu koristoljublja, doprinosa. Znao je da su slabi i da ih treba zaštititi. Gledao ih je kao svoju braću, unatoč tomu što je od nekih od njih doživio sumnjičavost, uvrjede i nepovjerenje. I zato činiti dobro siromasima, zauzimati se za njih, treba biti vođeno

ljubavlju prema Kristu. Jer čitamo: „Što god učiniste jednomu od ovih mojih najmanjih, meni učiniste“ (Mt 25, 40). Isus se protivi činjenju dobra radi neke koristi. On jasno kaže da je davanje siromasima i pozivanje siromaha za svoj stol blagoslovljeno upravo zato jer nam oni ne mogu uzvratiti. Nije svatko od nas pozvan rješavati problem siromašnih i problem socijalne nejednakosti. Uostalom, sam Isus je rekao: „Siromaha ćete uvijek imati sa sobom“ (Iv 12, 8). Nakana Apostolata molitve ovog mjeseca, to nam jasno doziva u pamet. Zato molimo da naša braća i sestre u Latinskoj Americi pridonose razvoju bratskijeg društva i budu vjesnici Kristove poruke siromašnima i svjetlo onima koje je oslijepio sjaj ovozemnog bogatstva.

Deveto apostolsko putovanje pape Franje

Nekoliko dana prije polaska na deveto apostolsko putovanje, u Ekvador, Boliviju i Paragvaj, od 5. do 13. srpnja, papa je Franjo molitvenu nakanu za mjesec srpanj posvetio kršćanima Latinske Amerike. Time su siromasi i dostojanstvo ljudske osobe stavljeni u središte papinih molitvenih nakana ali i govora. Ravnatelj Tiskovnog ureda Svete Stolice, pater Federico Lombardi, kako prenosi Radiovatikan, sažeo je glavne teme Papinih govora u Ekvadoru, a to su: 1. Dostojanstvo svake osobe; 2. Pomoć i podrška obitelji je dužnost društva. 3. Kršćanski stil života - skrenuti pozornost na potrebe drugih.

Nakon Papina povratka s apostolskog pohoda zemljama Latinske Amerike, pater Lombardi je govorio za Radiovatikan, o nekim ključnim momentima toga Papina pohoda.

Posebno me dirnula nazočnost naroda, Papin odnos prema njima, izjavio je pater Lombardi. Još više me pogodilo, emocionalni i vjerski intenzitet. Vjerujem da su intenzitet kao i razmjeri ove nazočnosti naroda, iznenadili i samoga Svetog Oca, pa i sve druge. Dirnula me ljudska i duhovna pokretljivost naroda ovih triju zemalja te njihova duboka sintonija: pastir koji pozna svoje ovce; koji se među njima nalazi i koji po njima miriše, rekao je pater Lombardi.

Na novinarovo pitanje je li Papa ovim pohodom razbio neke stereotipe i predrasude koji postoje na Zapadu, u pogledu Latinske Amerike, pater Lombardi je kazao: „Svakako“; odnos dubokoga Papina poštovanja, povjerenja i ljubavi koji smo doživjeli, nije do-

putio da ih na neki način smatramo u „iščekivanju pomoći“; kao narode ili osobe nedovoljno razvijene, kojima bi trebala pomoć izvana, kako bi ostvarili svoj ljudski i duhovni razvitak, nego kao protagoniste, svog razvitka i puta. U tom smislu Papina poruka je zapravo veliko ohrabrenje, bilo s opće ljudskog gledišta, bilo sa onoga duhovnog i eklezijalnog, kako bi zajednički usmogli izgrađivati svoju budućnost; i to je bilo vrlo lijepo: Papa koji sve te ljude hrabri i potiče da budu protagonisti, napose one koji su siromašniji i koji se osjećaju marginaliziranim. O Tome da su neki kritizirali Papu za njegovu naklonjenost pučkim pokretima i društvenim snagama, što se na kraju svodi na siromahe, dok se zanemaruje takozvana „srednja klasa“, pater Lombardi je ponovio Papin odgovor na isto pitanje – postavljeno mu u zrakoplovu: „U toj primjedbi ima i istine;... trebam o tome razmisliti i vidjeti kako računati s tim.“

Ipak, Papin stav je ključan i treba ga ispravno shvatiti – dodao je Lombardi – ako priznajemo da stanje u svijetu nije idealno i da stoga postoje brojne promjene koje treba hitno provesti – bilo u pogledu gospodarske politike, politike upravljanja i smjera u kojem se čovječanstvo kreće, bilo u pogledu posljedica koje ovakav stav ima na stvoreno, na ravnotežu u njemu, kao i na ravnotežu društvenih odnosa – tada trebamo vidjeti koje je gledište ispravno te s takve pozicije shvatiti što je ono što ne valja i što to učinkovito i žurno treba promijeniti.

Pažnja i skrb za siromašne, Papa nam to govori i ponavlja. Oni su, na-

ime, ti koji trpe posljedice onoga što ne valja, a što se uistinu može shvatiti; stvari koje duboko i egzistencijalno ne valjaju i koje treba promijeniti: od siromaha – ne samo zbog evandeoske osjetljivosti koja ih stavlja u središte evanđelja, nego također zbog ljudske mudrosti koja nam govori što trebamo promijeniti da se izgradi pravednije ljudsko društvo.

I „srednja klasa“ također ima važnu ulogu, koja u nekim zemljama može biti i izuzetno važna. Ali, ako netko – kao što to čini Sveti Otac – gleda na svijet u njegovoj cjelovitosti; na situacije u kojima vlada zlo, patnja i problemi koji pokazuju neophodnu potrebu za promjenom, a koji su nemjerljivo veliki, ta hitnost potrebe za promjenom postaje vidljiva.

Papa isto tako inzistira na središnjoj, aktivnoj i kreativnoj ulozi osoba koje se nalaze u teškim situacijama, kao mogući protagonisti spomenutih promjena. Ne na način nasilja, nego na način rasta u solidarnosti i pravednosti. To mi izgleda jako važno u Papinim govorima pučkim pokretima i – u izvjesnoj mjeri – jako važno što se tiče ovoga papinoga putovanja i solidarnosti s ovim narodima, a što se predlaže za sveukupni razvoj i na svjetskoj razini – istaknuo je ravnatelj Lombardi.

Upravo zbog toga – nastavio je – čini mi se, da su Papin povratak na ovaj kontinent, kao i njegova osjetljivost i sudjelovanje te njegovo duboko i pozitivno razumijevanje tamošnjih stvarnosti te samih naroda, krajnje važan doprinos razmišljanju o univerzalnoj Crkvi, kao i o čovječanstvu – zaključio je pater Federico Lombardi.

Opća skupština Papinskih misijskih djela

Opća skupština Papinskih misijskih djela (PMD) u Rimu ove je godine održana od 1. do 6. lipnja. Na skupštinu je pristiglo više od stotinu nacionalnih ravnatelja, iz različitih krajeva svijeta. Među sudionicima bili su i dvojica nacionalnih ravnatelja Crkve u Hrvata, vlč. Antun Štefan, iz Zagreba, i pisac ovih redaka, iz Sarajeva. Neki su se nacionalni ravnatelji ispričali zbog spriječenosti. Među njima je i ravnatelj iz Pakistana, koji nije dobio dopuštenje izlaza iz zemlje.

Papinska i biskupska narav misija

I ove se godine skupština sastojala od dvije tematske jedinice: pastoralnoga i financijskog dijela. U okviru pastoralnih tema prvog se dana ravnateljima obratio kardinal Ferdinando Filoni, pročelnik Zbora za evangelizaciju naroda, svojim prigodnim predavanjem. Posebno je pozdravio prisutne nacionalne ravnatelje, zahvalivši im za sveukupnu misijsku zauzetost na terenu. Po nacionalnim ravnateljima zahvalnost je uputio biskupima, biskupskim konferencijama, dobročiniteljima i svima koji molitveno i materijalno podupiru PMD. U svomu se izlaganju prisjetio putovanja u Irak, Vijetnam, Kamerun i Gvineju, gdje je bio svjedokom stvarnosti u kojima te mjesne Crkve usred rata, progonstva i siromaštva ostaju vjerne svjedočeći evanđelje, dajući sve od sebe da bi obranile ljudsko dostojanstvo i ublažile veliku patnju naroda. Kardinal je naglasio da su Kongregacija za evangelizaciju naroda i Papinska misijska djela instrument spasenja u rukama Svetog Oca, biskupskih konferencija i mjesnih biskupa. Ponovno i ponovno je podvukao da su Misijska djela papinska i u isto vrijeme biskupska, što znači da po pitanju misijskog poslanja nema nesuglasja između opće i mjesne Crkve. Riječi pozdrava i zahvale uputio je i nadbiskup Protase Rugambwa, predsjednik PMD-a. Predstavljenu su i novoimenovani naci-

onalni ravnatelji. U ulozi gosta predavača s Filipina je stigao kardinal Orlando B. Quevedo, nadbiskup Cotabatoa, koji je prema svojem osobnome bogatu iskustvu održao predavanje o temi *Misijska obveza danas i sutra*. Da bi odgovorio na pitanje uspješnosti misije Crkve, analizirao je okolnosti u kojima se nalazi Crkva danas. Fenomen „globalizacije“ nezaobilazno je pitanje s kojim se Crkva mora suočiti. Globalizacija je fenomen koji se odražava u svim segmentima života: kulturnom, ekonomskom, društvenom, vjerskom i na svakome drugom polju. Taj fenomen se posebno negativno odrazio na promišljanje o obitelji. Svijet se nalazi između mira i rata, ispunjen raznim nasiljima i ekstremizmima – od vjerskih do društvenih, u obliku trgovine ljudima. Svoje izlaganje završio je molitvom Mariji Zvijezdi Evangelizacije.

Drugi je dan skupštine obilježio rad u skupinama, na tri jezika – engleskome, francuskome i španjolskome – o četiri teme: *Obitelj kao subjekt i objekt misijskog djelovanja, Dinamika misionarske suradnje u mladim Crkvama, Pitanje subvencija i moguće promjene vezane za način i vrijeme njihove isplate, Pitanje prikupljanja sredstava sa svojim praktičnim i metodološkim posljedicama*.

Nacionalni su ravnatelji, podijeljeni u dvanaest radnih skupina, imali prigodu iznijeti svoja razmišljanja na temelju postavljenih tema, kao i na

temelju iskustava stečenih u zemljama koje predstavljaju. Trodnevni rad s pastoralnim naglaskom završio je svečanom svetom misom u Misijskom zavodu sv. Pavla, koju je predvodio kardinal Filoni, u povodu pedesete obljetnice ustanovljenja Zavoda.

Najveći izazov i izvor obnove

U četvrtak je započeo drugi dio skupštine, u kojem su glavni tajnici četiriju misijskih djela podnijeli svoja financijska izvješća. Svaki je tajnik nakon svojeg izlaganja odgovarao na pitanja koje su postavljali nacionalni ravnatelji.

Budući da je papa Franjo 6. lipnja putovao u Sarajevo, primio je nacionalne ravnatelje predzadnjeg dana skupštine, 5. lipnja u podne. U svojem obraćanju bio je jasan i konkretan. Naglasio je da je navještaj evanđelja prva i trajna briga Crkve, njezino bitno poslanje, najveći izazov i izvor obnove, njezino zvanje. Potom je zamolio prisutne: „Pazite da ne padnete u napast te postanete poput nevladine organizacije, ured za dijeljenje redovite i izvanredne pomoći.“ Svi su prisutni imali prigodu pristupiti papi Franji, predstaviti se, pozdraviti ga i iskazati mu sinovsko poštovanje.

Posljednji je dan skupštine protekao u znaku glasovanja i prihvaćanja donesenih zaključaka vezanih za pastoralne smjernice, projekte i statute Papinskih misijskih djela.

Óscar Arnulfo Romero

"S mons. Romerom Bog je prošao kroz Salvador"

"Sad se Crkva ne naslanja ni na kakvu moć, ni na novac. Danas je Crkva siromašna. Danas Crkva zna da ju moćnici odbijaju, ali da ju vole oni koji stavljaju svoje povjerenje u Boga. To je Crkva kakvu želim. Crkva koja ne računa s privilegijama i vrijednostima zemaljskih stvari. Crkva sve više nenavezana na zemaljske stvari, da bi ih mogla suditi sa što većom slobodom iz svoje perspektive evanđelja, iz svog siromaštva."

(Óscar Romero, homilija, 28. kolovoza 1977.)

Iako svjesni činjenice da se o tome suvremenom mučeniku puno pisalo, pogotovo u vrijeme prije i nakon beatifikacije, smatramo da još jedno „čitanje“ njegova lika i djela može biti korisno za poznavanje toga suvremenog svetca. Njegov životni primjer i nama danas može biti dobar orijentir kako evanđeoski postupiti s onima koji zlorabe vlast i na čiju stranu stati ako želimo doista biti i ostati Kristovi.

Nadbiskup Romero je rođen u gradiću Ciudad Barriosu, kraj San Miguela, 15. kolovoza 1917., u skromnoj radničkoj obitelji, kao drugo od osmero djece. Gradić iz kojeg potječe imao je prilično prosperitetnu budućnost zahvaljujući proizvodnji kave, ali je, nažalost, dominacija oligarhijske moći tlačila mjesno radničko stanovništvo. I njegov život bio je obilježen tom domi-

nacijom i tlačenjem. Godine 1931. ulazi u sjemenište. Nakon nekoliko godina morao je prekinuti studij i zaposliti se da bi pomagao svojoj obitelji koja se našla u ekonomskoj krizi. Ponovno se vraća u sjemenište 1937. godine. Poslan je na studij u Rim. Zaređen je za svećenika 1942. godine. Nastavlja poslijediplomski studij na sveučilištu Gregorijani u Rimu. Zbog Drugoga svjetskog rata prekida studij i vraća se u Salvador, gdje je bio pastoralno angažiran. Svećeničku službu započinje u Župi Anamorós. Ubrzo nakon toga premješten je u San Miguel, gdje ostaje 20 godina. U tom razdoblju Romero djeluje kao običan župnik, posvećen pastoralnomu radu i molitvi, bez ikakve posebne socijalne zauzetosti. To je vrijeme političkog kaosa u zemlji, kad se neprestano izmjenjuju državni udari, a moć je

u rukama vojske. Mons. Romero je 1966. izabran za tajnika biskupske konferencije. Četiri godine poslije (1970.) imenovan je pomoćnim biskupom San Salvadora. Ta vijest nije bila najbolje primljena jer ga se smatralo konzervativnom strujom. Za biskupa Biskupije Santiago de Maria imenovan je 1974. godine. Politički kontekst u koji dolazi može se okarakterizirati kao kontinuirana represija protiv organiziranih seljaka. Već 1975. svjedok je smrti petorice seljaka koje je ubila nacionalna garda. Mons. Romero tješi obitelji žrtava te slavi svetu misu za njih.

Kada je 23. veljače 1977. bio imenovan za nadbiskupa San Salvadora, mnogi su to doživjeli kao negativno iznenađenje. Na mons. Romera, kao i na njegove stavove u pogledu socijalne slike Salvadora, veoma je utjecalo ubojstvo njego-

va dobrog prijatelja oca Rutilija Grandea, S. J., i još dvojice seljaka u ožujku 1977. Naime o. Grande je surađivao u stvaranju seljačkih skupina samopomoći. Scena izmučena tijela prijatelja učinila je da nadbiskup Romero zauzme posve drugi smjer djelovanja. Naime u tom trenutku tražio je pomoć od svih svećenika, čak i onih koji su ga dotada kritizirali, da se ujedine u zajedničku borbu protiv represije. Inzistirao je kod predsjednika Moline da se istraže okolnosti smrti. Naspram pasivnosti države i šutnji medija zbog cenzure, Romero počinje prijetiti zatvaranjem škola i odsutnošću Katoličke Crkve iz svih aktivnosti koje promiče država.

Ono što je najviše promijenilo Romera bili su zbunjeni i preplašeni seljaci, koji su mu se povjeravali

i koji su ga voljeli, inzistirajući na biskupu koji će biti na njihovoj strani i transformirajući ga na taj način u svojeg pastira. Okružen preplašenim siromasima, Romero je doživio novo iskustvo Boga, Boga siromašnih, osloboditelja i ponizna, od kojeg se nikada više ne će odvojiti. I tako počinje biti glas onih koji nemaju glasa, dajući strog, otvoren i hrabar odgovor represiji koju je provodila državna vlast.

Njegovu promjenu izrazito su loše primili vladajuća oligarhija i vojna vlast, jer je stao na stranu siromašnih te svećenika, časnih sestara i katehista koji su bili uz narod.

U jednoj svojoj homiliji iz 1977. kaže: „Ako tko živi veoma dobro kršćanstvo, ali koje ne dotiče naše vrijeme, koje ne osuđuje nepravde, koje s hrabrošću ne naviješta kraljevstvo Božje, koje ne odbacuje ljudski grijeh, koje prihvaća, da bi bilo s određenim socijalnim klasama, grijeh tih klasa, ne ispunjava svoju dužnost, griješi, izdaje svoje poslanje. Poslanje je dano da bi se obraćale osobe, a ne da bi im se kazalo kako je dobro sve što čine.“

Romero vidi homilije kao mogućnost gdje javno može govoriti i prokazivati one koji ugnjetavaju. Naravno, to se nimalo nije sviđjelo vladajućim klasama i počinju prijetnje smrću. Međutim, to ga ne plaši, nego ide naprijed u svojim odlukama. U jednoj drugoj propovijedi, također iz 1977., ističe: „Evangelje koje nema na umu ljudska prava, kršćanstvo koje ne gradi povijest zemlje nije autentični Kristov nauk, nego, jednostavno, sredstvo moći. (...) Ne želimo biti igračke zemaljskih moćnika, nego želimo biti Crkva koja nosi autentično, hrabro, evangelje našeg Gospodina Isusa Krista također i onda kad je možda nužno umrijeti na križu, kao što je i on.“

U jednoj svojoj propovijedi iz 1978. ističe da nije samo marksizam

ateistički, nego također i praktični kapitalizam. „Uzdizati novac do božanstva, ta idolatrija moći, to stavljanje lažnih idola na mjesto pravog Boga dokaz je da živimo tužni u ateističkom društvu.“

Svojim je propovijedima sve više provocirao moćnike, tako da su prijetnje smrću bile sve češće, i na kraju su se, 24. ožujka 1980., obistinile. Mons. Romero je ubijen dok je slavio svetu misu. Znajući za prijetnje, u jednoj propovijedi, 24. veljače 1980., javno kaže da je na listi za odstrjel. „Ne pokušavajte ušutjeti nasiljem onoga koji vam upućuje ovaj poziv. A kamoli da ubijate one koji pokušavaju postići pravedniju raspodjelu moći i bogatstva naše zemlje. Govorim u prvoj osobi, jer ovog tjedna mi je stigla obavijest u kojoj stoji da sam na listi onih koji trebaju biti eliminirani već sljedeći tjedan. Ali budite sigurni da glas pravde nitko ne može ubiti.“

Ako se usporedi osobu mons. Romera s velikanima povijesti, on je, bez sumnje, osoba koja se najlakše može usporediti s Tomom Moreom, Maksimilijanom Kolbeom, Dietrichom Bonhoefferom, svetcima novog vijeka. Svi ti svetcima bili su ubijeni od „svojih“ jer su ustali protiv nepravde. Ono što ih ujedinjuje njihova je pravovjernost, mogli bismo čak reći i konzervativnost, koja u jednom povijesnom trenutku njihova života postaje odlučujuća u borbi za pravdu, ortodoksija koja u jednom momentu više nije prepoznata kao takva jer se suprotstavlja zemaljskoj moći i moćnicima, slijedeći evangelje do posljednjeg slova.

Zaključimo Romerovim riječima: „Ništa nije tako važno za Crkvu kao ljudski život, kao ljudska osoba. Naročito osoba siromašnih i potlačenih, koji su – osim što su ljudi – također i božanska bića, jer Isus je rekao da sve što se učini njima smatra da je učinjeno njemu. I ta krv, smrt iznad su svake politike.“ (Homilija 16. ožujka 1980.)

Vikica Vujica

Papa Franjo u Sarajevu: Mir vama

Nadnevak 6. lipnja 2015., susret s papom Franjom u Sarajevu, ostat će upisan u brojnim kronikama i knjigama spomenicama, kao i u srcima mnoštva hodočasnika katolika, a i drugih nazočnika.

Najava pohoda. Posjet Sarajevu i Bosni i Hercegovini osobno je, iznenada, najavio Sveti Otac u sklopu podnevne molitve 1. veljače ovim riječima: „Draga braćo i sestre, želim najaviti da ću u subotu 6. lipnja, ako Bog da, posjetiti Sarajevo, glavni grad Bosne i Hercegovine. Već sad vas potičem da molite da moj posjet onim dragim narodima bude ohrabrenje katoličkim vjernicima, da probudi klice dobra te da pridone učvršćenju bratstva i mira.“

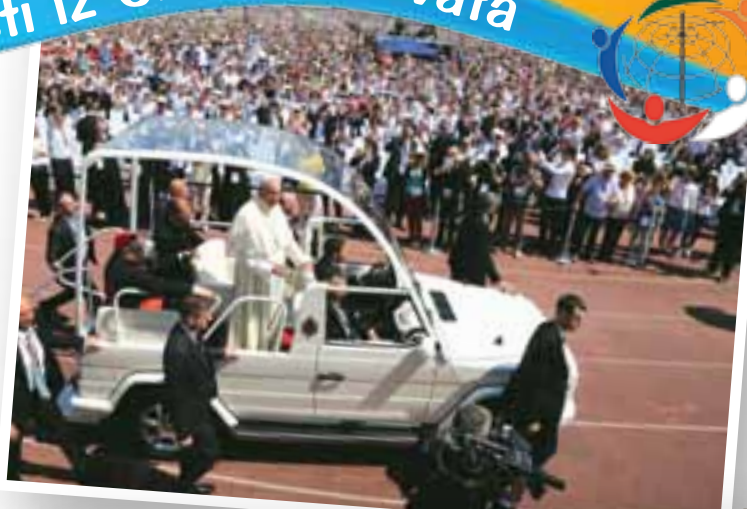
Vijest se elektronički proširila svijetom, a odgovorni autoriteti u BiH, i crkveni i državni, brzo su se dali na posao. Nije bilo puno vremena za pripreme, ali sasvim dovoljno da se „kuća pospremi“ i s poštovanjem dočeka ugledna gosta. Drugačije i ne priliči.

Program pohoda. Papa je u devet sati stigao u Sarajevo. Već u 9.30, na trgu ispred Predsjedničke palače, izražena mu je svečana dobrodošlica. Potom je uslijedio uljudan posjet Predsjedništvu BiH u Predsjedničkoj palači te susret i razmjena govora s predstavnicima vlasti.

Središnji događaj Papina pohoda bilo je misno slavlje u 11.00 sati na stadionu Koševo. Nešto poslije 13.00 sati učinjen je kratki predah u Apostolskoj nuncijaturi. U poslijepodnevним satima uprigođen je susret sa svećenicima, redovnicima, redovnicama, sjemeništarcima i bogoslovima u sarajevskoj katedrali: tri svjedočanstva iz ratnih strahota. Potom je u 17.30 sati održan ekumenski i međureligijski susret u Međunarodnome franjevačkom studentskom centru. Posljednja točka Papina apostolskoga pohoda Sarajevu bio je susret s mladima u Nadbiskupijskom centru za pastoral mladih „Ivan Pavao II.“ u 18.30 sati.

Okolo 20 sati upriličena je oproštajna svečanost u zračnoj luci u Sarajevu. Zrakoplov s Papom i njegovom pratnjom iz sarajevske zračne luke poletio je prema Rimu u 20 sati.

Euharistijsko slavlje. Svečano misno slavlje na Koševu središnji je događaj apostolskog pohoda pape Franje. Hodočasnici iz svih dijelova BiH, kao i iz susjednih zemalja, sliili su se tog dana u Sarajevo na susret s hodočasnikom mira. Radost susreta osjetila se već od svanuća. Ranom zorom toga lipanjskog dana rijeke autobusa i putničkih vozila s hodočasticima slijevale su se u glavni grad BiH. Svi su putovi vodili u Sarajevo, čak i iz Rima. Papa Franjo svojom je nazočnošću privukao mnoštvo hodočasnika. U središtu pozornosti bio je Isus, zbog kojega je u Sarajevo iz Rima stigao njegov namjesnik papa Franjo, Petar naših dana. U svojoj je propovijedi na osobit način istaknuo vrijednost i važnost mira. Mir je Božji dar, Božji plan za čovječanstvo, povijest i sve stvoreno. To je plan koji uvijek nailazi na protivljenja čovjeka i Zloga – rekao je Papa nadodavši

da postoje oni koji nastoje izazvati sukobe među različitim kulturama i civilizacijama te oni koji smišljaju ratove da bi prodavali oružje. „Danas se, draga braćo i sestre, još jednom iz ovog grada uzdiže vapaj naroda Božjega i svih muškaraca i žena dobre volje: nikada više rata!“ – zavapio je Papa, završivši svoju propovijed pozivom: „Molimo Boga da budemo milosrdni, da se zalažemo i da stvaramo mir, a ne rat i neslogu. Jedino je to put koji nas čini sretnima, koji nas čini blaženima.“

don Ivan Štironja

SISAK

SUSRET MISIONARA I MISIONARKI U SISKU

Nacionalni susret hrvatskih misionara i misionarki, 27. po redu, održan je ove godine od 6. do 9. srpnja u Sisku i Sisačkoj biskupiji. Četrdesetak sudionika, između ostalog misionara pristiglih iz Kameruna, Burundija, Zambije, Haitija, Madagaskara, Salomonskih otoka, Tanzanije, Bugarske, Rusije, Konga, Ruande i Benina, tom su prigodom međusobno podijelili iskustva, radosti i poteškoće u služanju potrebitim ljudima, ali i posvjedočili vjernicima svoje poslanje. Susret je započeo u ponedjeljak 6. srpnja u sisačkoj katedrali, svečanim misnim slavljem koje je predvodio sisački biskup Vlado Košić u zajedništvu s hvarsko-bračko-viškim biskupom i predsjednikom Vijeća za misije HBK-a Slobodanom Štambukom, ravnateljem Papinskih misijskih djela u Hrvatskoj vlč. Antunom Štefanom, ravnateljem Papinskih misijskih djela u BiH vlč. Ivanom Štironjom, misionarima, povjerenicima za misije biskupija i nadbiskupija, te voditeljem Misijskog ureda Sisačke biskupije vlč. Ivanom Faletarom. U homiliji je, pozdravivši misionare, biskup Košić iskazao radost zbog održavanja susreta, ističući da je to „lijepa prigoda da i naša biskupija doživi tu važnu dimenziju Crkve, nai-

me da je sva Crkva misionarska – kako kaže dokument Drugoga vatikanskog sabora *Ad gentes*“.

Radni dio ovogodišnjeg susreta održan je u utorak 7. srpnja u Dvorani sv. Ivana Pavla II. u Biskupijskom ordinarijatu, a započeo je zajedničkom molitvom koju je predmolio vlč. Ivan Faletar. Na početku su se okupljenima obratili domaćin biskup Vlado Košić, biskup Slobodan Štambuk, vlč. Antun Štefan i vlč. Ivan Štironja. U drugom dijelu susreta predstavljeni su projekti Papinskih misijskih djela: časopis *Radosna vijest*, Misijska nedjelja, kateheze za prvopričesnike, krizmanike i srednjoškolce, misijski kalendar, „Misijska vozila“ i Djelo sv. djetinjstva, a okupljeni misionari nakon predstavljanja svjedočili su svoja misionarska iskustva i razgovarali o konkretnim problemima i potrebama s kojima se susreću u svojem radu. U popodnevним satima misionari su se uputili u sisačke gradske župe i u Petrinju, gdje su sudjelovali na večernjim misama i tom prigodom vjernicima svjedočili svoje poslanje. Tako je misno slavlje u sisačkoj katedrali uzvišenja Sv. križa predvodio biskup Slobodan Štambuk, u zajedništvu s domaćim biskupom Vladom Košićem, povjerenikom za misije Zadarske nadbiskupije vlč. Mladenom Kačanom, svećenikom Zadarske nadbiskupije i bivšim misionarom u Gani vlč. Franom Kovalom, kancelarom Sisačke biskupije mons. Markom Cvitkušićem i katedralnim župnikom preč. Markom Karačom. Na kraju

mise o svojem radu, težini života, služanju siromašnima, bolesnima, ali i o razvijanju lokalnih zajednica, brizi o školstvu i obrazovanju te širenju vjere svjedočile su s. Berislava Tutić, misionarka u Bugarskoj i s. Josipa Šprajc, misionarka u Kamerunu.

Trećeg dana Susreta, u srijedu 8. srpnja, sudionici su proveli na studijskom putovanju Sisačkom biskupijom. Cilj putovanja bio je upoznati se sa životom sisačke Crkve, slavnom poviješću tog kraja, ali i brojnim ranama iz Domovinskog rata, o čemu su im govorili biskup Vlado Košić, vlč. Ivan Faletar, voditeljica Ureda za kulturu Biskupije Spomenka Jurić te domaći župnici. Tako su tijekom dana posjećene sisačka katedrala i arheološki park *Siscia in situ* u Sisku, Sunja, Hrvatska Kostajnica, Petrinja, Kutina i Svetište Majke naših stradanja u Gori, koje je osobito dojmilo misionare svojom gotičkom crkvom. Putovanje je završilo svečanim misnim slavljem u kutinskoj crkvi BDM Snježne, koje je predvodio biskup Slobodan Štambuk u zajedništvu s domaćim biskupom Vladom, misionarima, misijskim djelatnicima i ostalim svećenicima. Na kraju mise Kutinjanima su o životu u misijama svjedočili misionar u Tanzaniji vlč. Velimir Tomić i misionarka na Salomonskim Otocima s. Marta Nikolić.

Susret hrvatskih misionara i misionarki završio je u četvrtak 9. srpnja zajedničkom svetom misom u kapeli bl. Alojzija Stepinca u Velikom kaptolu u Sisku.

Stjepan Vego

Žalovanje, običaj koji obvezuje

DR KONGO
– Fra Stojan Zrno

Do sela Kabwe ima 52 km. Iz sela Muzomboyi s nama je pošao naš kršćanin, stariji čovjek François i njegova tri sina. Idu na žalovanje u rodno selo. Taj čovjek uvijek s nama ide na žalovanje! Doselio se u Muzomboyi s obitelji. Kada tko umre iz obitelji, mora se ići na žalovanje. Već davno mu je netko umro u široj obitelji, ali on je čekao naš pastoralni program i obilazak sela da bi s nama prešao većinu puta. Jer ići pješice 100 km i toliko nazad nije zgodno ni za njegove sinove, a kamoli za njega. Na žalovanje se mora ići i nikada nije kasno. Tako su François i njegovi sinovi pošli s nama iako su morali noćiti u tri sela gdje smo se mi zaustavljali. Ti ljudi su siromašni, ali su bogati jednom stvari: imaju vremena! Mi ćemo noćiti u Kabweu, a naši suputnici iziđoše 4 km prije, jer tamo u polju živi u savani još jedan Françoisov sin, kod kojeg će prenoćiti.

Već je bilo dosta kasno kad stigismo u selo Kabwe. Uskoro će i mrak. Odlučio sam baš danas slaviti svetu misu, jer je nedjelja. Nema veze! Može se moliti i slaviti Boga i po mraku.

Osvanulo je jutro, novi dan. Vozilo ne će upaliti. Akumulator je dosta star, kao i vozilo. Zato pali samo na guranje. A trebali bismo poći dalje, u Mpyana Bondo. Otvorim poklopac motora. Na motoru nema čepa za ulje. Nikakvo čudo na tim afričkim bespućima. Razina ulja se smanjila. Ipak ga ima dovoljno da može služiti neko vrijeme. Ne ćemo ići u Mpyanu Bondo, kako je na programu, nego ćemo se vratiti u misiju da riješimo problem tog čepa. Školska djeca me poguraše i vozilo upali. Ah, koliko li sam puta u Africi upalio vozilo guranjem! Sunce se već visoko podiglo. Na izlazu iz sela sretah Françoisa i njegove sinove koji idu na žalovanje. Umjesto da dobro porane, dok je još svježe, i da u Kipasu stignu do 10 sati, oni će tek sada ući u Kabwe. Naravno, prvo će odsjesti kod prijatelja i popričati, popiti smrdljivu rakiju *lutuku*, a žena će im spremiti ručak i tko zna hoće li danas uopće napustiti Kabwe. Vrijeme je novac, ma kakav novac! A kad tek stignu u Kipasu na

žalovanje? Možda će „žalovati“ cijeli mjesec. Možda i više. Zависи koliko će im dana domaćini imati što dati za jelo i poжити ih rakijom. A sad je upravo vrijeme najvećih poljskih radova. Zaželjesmo našim kršćanima sretan put, a mi se uputismo prema misiji. Stolar na brzinu napravi drveni čep za motor vozila. Nakon što nalih ulja, uputismo se u Mpyanu Bondo. Prolazimo jednim dijelom gdje postoji telefonska mreža. Zovu me iz Zagreba. Usred savane, usred toga beskrajnog zelenila razgovaram sa Zagrebom. Što je tehnika! Ali malo dalje nema više mreže. Poče kiša. Ulazimo u selo. Tako jako pada da brisači ne mogu osvojiti. Gotovo da ne vidim ništa. Stoga se moram zaustaviti neko vrijeme, dok kiša malo ne popusti. Kad stadoh pred vjeroučiteljevom kućom, on me nekako čudno gleda. Veli: „Rekli ste da ćete doći 25. siječnja, a danas je devetnaesti.“ A lijepo smo na ploči napisali dane posjeta zajednicama kad su po Božiću starješine kršćana i vjeroučitelji bili na sastanku u Kimpangi. Reče da je starješina kršćana otišao u grad. Vjeroučitelj nas poziva da odsjednemo kod njega i da pričekamo da se narod okupi. Već je podne, a mnogi su još uvijek u polju. A danas popod

nepredviđen je posjet selu Mumbi. Rekoh mu: „Mi sada odosmo u Mumbu, a prekосуtra na povratku, kad sve završimo, navratit ćemo k vama.“

Seoske nesuglasice između Mumbi i Tshibambe

U Mumbi se vrlo začuđiše kad stigismo u 12.30. Pitaju se: „Kako tako rano?“ Ispričismo što nam se dogodilo u Mpyani Bondu. Shvatiše da nismo ni ručali i odmah dojaviše ženama da nam spremne ručak.

Većina se ljudi već vratila iz polja. Čekamo i preostale. Pričaju nam zgone i nezgone iz sela. Stigla su im dvojica izaslanika velikog poglavice. Sa susjedima iz Tshibambe nikako da se pomire. Ovaj put stanje je postalo toliko ozbiljno da se morao umiješati i veliki poglavica. Medusobne su nesuglasice stare više od 80 godina i još uvijek traju. Prema običajnom pravu, kako su im ga ostavili predci, oba sela su ravnopravna, jer su u početku bila dva brata koja su upravljala svaki za sebe u pojedinom selu. I danas bi po tom pravu svako selo trebalo birati sebi poglavara. Ali uz tu tradicionalnu vlast postoji i građanska, državna vlast, koju su još davno uveli Belgijanci. Upravitelj te moderne vlasti na-

Djevojka koja ima 20 godina a još nije našla muža, smatra se „starom curom“. Zato su roditelji često nerazboriti. Njih se i danas pita za koga će kći poći. Kad vide da godine prolaze, a kći još nije našla prosca, udaju je bilo kako i za bilo koga, čak i za poligama. Jer najveća je sramota kad žensko ostane neudano. odobravanja.

lazi se u Tshibambi. Kad su otišli Belgijanci, upravlja se i nadalje po belgijskom modelu. Tako je nedavno

poglavar Tshibambe postavio u Mumbi kao poglavara svojeg čovjeka, kojega narod nije prihvatio. Oni su izabrali svojega. U tim neredima čak je i krv potekla. Sad se čeka presuda velikog poglavice.

Selo brojnih pobožnih mladića

I dok u selu nije baš sjajno zbog nesuglasica s Tshibambom, u našoj velikoj novosagrađenoj kapeli bilo nam je lijepo jer je bilo puno naroda. U tom se selu nalazi velik broj mladića koji mole u našoj zajednici. Oni su snaga zajednice, jer će oni ostati u njoj. Djevojaka je manje. Svaki put kad dođem u koje selo, opazim da poneka pjevačica više nije ondje. Udaju se i odoše za svojom srećom. Udaju se vrlo rano, već s 14-15 godina. Djevojka koja ima 20 godina a još nije našla muža, smatra se „starom curom“. Zato su roditelji često nerazboriti. Njih se i danas pita za koga će kći poći. Kad vide da godine prolaze, a kći još nije našla prosca, udaju je bilo kako i za bilo koga, čak i za poligama. Jer najveća je sramota kad žensko ostane neudano. Ovdje to ide nekako po onoj pjesmi: „Kakav je, takav je, ščepaj ga, ne daj ga... jer je muškarac.“ Nema veze kakav, važno je da je muškarac i da kći ima „muža“. Zato me vrlo raduje kad u jednoj zajednici vidim puno

mladića, „a za ženske se ionako ne zna kojoj vjeri pripadaju, dok se ne udaju“, kako ima običaj reći naš fra Ante Kutleša. Sigurno, često je tako, jer po njihovu običaju, žena mora slijediti muža, pa i u vjeri.

Žalost u Tshibambi

U Tshibambi nađosmo narod gdje sjedi ispred kuća starješine kršćana. Prije tri dana umro mu je dvanaestogodišnji unuk Anicet. Bio je vrlo otvoreno i simpatično dijete. Znao je vrlo lijepo pričati priče. Posljednji put kad sam bio ondje, dao sam mu bombona u više navrata, onako potajno, da druga djeca ne vide. Naglo se razbolio i umro. Na nekoliko mjesta u dvorištu vatra još uvijek lagano tinja. Debela drva gorgjela su cijelu noć. Tako bdiju već tri noći. Prvu noć, dok je tijelo još prisutno, pjevaju, plešu, čitaju *Bibliju*, mole kronicu, vjeroučitelj propovijeda o smrti... A poslije ukopa bdiju još tri noći, ali bez ikakva programa. Sjede uz vatru, piju ako ima pića, pričaju zgone iz sela, iz prošlosti, o lovu... Kad se umore, pomalo drijemaju uz vatru, jer je „zabranjeno“ spavati u kući dok traje žalovanje. Nakon četiri probdjevne noći žalovanje se „službeno“ zatvara, ali će još neki doći na žalovanje izdaleka, više dana nakon pokopa.

I mi se pridružismo ostalima. Red je da i mi odsjedimo barem pola sata, a onda ćemo u crkvu, koja je blizu, odmah preko puta. U crkvi danas nije bilo puno naroda. Neke su žene otišle u polje tražiti hranu, jer treba i danas prehraniti toliko narod koji sjedi u dvorištu. Danas je sve bilo nekako tužno.

Sveti Alberik Crescitelli, misionar u Kini

Mnogi izvori svjedoče da u vremenima gladi i oskudice, kad je dijelio rižu, nije pravio razliku između kršćana i pogana. Prema svima je bio pravedan i brižan jer su mu uvijek na srcu bili ljudi bez obzira na njihovo vjersko opredjeljenje. Pronalazio je rješenja za što uspješniji uzgoj riže i tako se brinuo za ublažavanje životnih nevolja ljudi u lokalnim sredinama. Vidjevši to, Kinezi su otvorenije primili poruke evanđelja, jer one nisu bile neke apstraktne ideje, već konkretan odgovor na njihovu svakodnevicu. Kad se broj kršćana u njegovoj misiji u Han-Yang-Pinu povećao, otac Alberik pokrenuo je izgradnju crkve.

Godine 1900. apostolski vikar ga je zamolio da ode u provinciju Ning-Kiang (Sečuan), koja dotada još nije bila evangelizirana. Tamo ga je zatekao Bokserski ustanak. Radi se o pobuni kineskih nacionalista iz pokreta Yihetuan protiv prevlasti zapadnjaka u Kini. Ujedno su progonili i kršćanske misionare. Mnoge su crkve uništili. Uхватili su i Alberika, bičevali ga i na kraju mu odrubili glavu, zajedno sa svetim Josipom Wangom Yumeijom. To se dogodilo blizu Yen-Tse-Piena, 21. srpnja 1900. Njegove su ostatke bacili u rijeku.

Misijsko djelovanje oca Alberika donijelo je mnoge promjene u životu domaćih stanovnika. Stanovnici mnogih sela prihvatili su katoličku vjeru. Pokrenuo je mnoge karitativne aktivnosti za dobrobit naroda.

Papa Pio XII. proglasio ga je blaženim 18. veljače 1951., a Ivan Pavao II. svetim 1. listopada 2000., za vrijeme kanonizacije 120 mučenika Kine, Koreje i Vijetnama. Iz misija u Kini 7. lipnja 1890. Alberik je pisao kardinalu Simeoniju, tada prefektu Kongregacije za evangelizaciju naroda. Iz tog pisma izdvojimo neke crte za naš duhovni život, ali i za hrabrost i nadu na putu prema vječnoj domovini, iz koje Alberik danas zagovara misionare i misionarke, sve kršćane i sve ljude:

Od trenutka kad me je Božja providnost pozvala u svete misije, uvijek sam se u srcu pitao hoću li zaista uspjeti izvući samo jednu dušu iz tmine idolatrije, spasiti samo jednu dušu. Na takvu misao, na takvu brigu, nisam mogao niti znao niti se usudio odgovoriti. Nisam se usudio nadati se da ću učiti mnogo. Međutim, tko to može procijeniti? Moguće je da se Gospodin želi mnome poslužiti? U svakom slučaju, dovoljno je vršiti volju Božju. Želja je bila prisutna... Spoznao sam da u velikim prostranstvima nitko ne štuje pravog Boga... To me žalostilo i uznemirivalo. Žarko sam želio da štuju pravoga Boga... Nastojao sam se potpuno predati svećeničkoj službi radi njihova obraćenja. U dubini svog srca, premda nedostojan, molio sam milosrdnog Oca da učini da kineski narod vidi njegovu svjetlost i da ga izbavi iz tmine smrti u koju je jadno zapao... Počeo sam stalno ohrabrivati kršćane da govore svojim prijateljima, susjedima i drugima koji bi se mogli obratiti... Smatram da dobri kršćani, a posebno novoobraćenici, mogu učiniti mnogo. Međutim, ako među njima nije prisutan svećenik koji ih potiče, onda ni oni ne će puno učiniti. Nadam se da ću u poslušnosti svojim poglavarima nastaviti sa svom revnošću rad na njivi Gospodnjoj i uvijek vršiti njegovu svetu volju.

Vič. Odilon Singbo

Alberik je rođen 30. lipnja 1863. u Altavilli Irpini, u Italiji, kao četvrto od jedanaestero djece svoje obitelji. No tko je Alberik i kakav je njegov duhovni put? U ranom djetinjstvu prepoznao ga je njegov župnik kao posebno dijete. Potaknuo ga je da nastavi školovanje. S petnaest godina ulazi u Papinsko sjemenište sv. Petra i Pavla u Rimu. Za svećenika je zaređen 4. lipnja 1887. godine, kao član Družbe za vanjske misije, iz Milana. Dok je nekoliko dana boravio sa svojom obitelji, pojavila se neka čudna epidemija. Njegovo zauzimanje za ljude tom prigodom donijelo mu je priznanje i medalju talijanske vlade. U listopadu 1887. oprostio se u suzama sa svojom obitelji u rodnoj kući te je s drugim misionarima u Rimu od pape Lava XIII. primio blagoslov za misijsko služenje. Rim je napustio 2. travnja 1888. i otputovao u misije u Kinu. Najprije mu je povjerena svećenička služba u Shensiju. Redovito i revno je obilazio kršćane, bez obzira na trenutke velikog umora. Sam je na mnogim mjestima gradio kolibu za pastoralne potrebe, pokušavajući na taj način što dublje ući u mentalitet domaćih ljudi o kojima se brinuo.

Promotivni materijali MIVA - misijska vozila

- NALJEPNICE ZA AUTOMOBILE, MOTOCIKLE I BICIKLE
- MIRISE ZA AUTOMOBILE koje smo ove godine pripremili prvi put.
- LETKE ZA AKCIJU MIVA potražite u župnim crkvama u Hrvatskoj ili na našoj adresi. Letak donosi iskustvo misionara don Borisa Dabe o blagodatima vozila u prostorno velikoj misijskoj župi. Priložena je uplatnica kojom možete tijekom godine darivati za misijska vozila.

Možete ih naručiti u:

Nacionalnoj upravi Papinskih misijskih djela u RH
Tel. 01/5635-055
E-mail: missio.croatia@misije.hr

i

Nacionalnoj upravi Papinskih misijskih djela BiH
Tel. 033/667-889
E-mail: missio.bih@bih.net.ba

MISIJSKA KRIŽALJKA – SRPANJ-KOLOVOZ 2015.

Radosna vijest	Karta	Ivan	Vtu	Dvorane		Mjesto u brazilu	Miran	Pronalazak		Umjetnost (str.)	Dlaka (lat.)	Ono (eng.)	Blagajnik
Nova svefica iz Galileje	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<u>Konji</u> Zvezdolik				Mjes. u Indiji Stanovnici Balkana			
Plemić	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>
Mjesto rasada	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<u>Z</u> Otvoreno	<input type="text"/>
Veznik	<input type="text"/>	<input type="text"/>	Grčko slovo	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	Zamjenica Kisik	<input type="text"/>	<input type="text"/>	Zvuk Uspješno	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>
	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	Gle	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	Borci Oznaka za pomoć	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	Kopno u moru	<input type="text"/>	<input type="text"/>	Mliječni proizvod KI	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<u>IČ</u> Ako (eng.)	<input type="text"/>	<input type="text"/>
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	Veznik	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	Ljeta (ikav.) T	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	Zoštitnik vozača	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

Rješenja iz prošlog broja: MARIAM BAWARDI, MARIE ALPHONSINE.

